

Colecția
Școala ardeleană de poezie

© Alexandru Sfârlea

Editura ȘCOALA ARDELEANĂ
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48
Redacția: tel 0364-117.252; 0728.084.801
e-mail: office@scoalaardeleanacluj.ro, redactie@scoalaardeleanacluj.ro
Difuzare: tel/fax 0364-117.246; 0728.084.803
e-mail: difuzare@scoalaardeleanacluj.ro, esadifuzare@gmail.com
www.scoalaardeleanacluj.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SFÂRLEA, ALEXANDRU

Obiecte și voci / Alexandru Sfârlea. - Cluj-Napoca :
Editura Școala Ardeleană, 2020
ISBN 978-606-797-524-6

821.135.1

Coperta I: Cristina Gloria Oprea, din ciclul *Darul ingerilor*, 2014

Editor: Vasile George Dâncu
Coperta: Eduard Grecu
Corectură și tehnoredactare: Andrei Doboș

ALEXANDRU SFÂRLEA

OBIECTE ȘI VOCI

Cluj-Napoca, 2020

CUPRINS

SUNETE DESPLETITE.....	7
La o limită	9
Haiku	10
„Nu vreau să te pierd”	11
Am șters josul.....	12
„Reparatorul”	13
Argintată.....	14
Ce mai e de spus	15
Călătoria	16
Salonul șapte virgulă cinci	18
Focul și aurul	20
Refuzul	21
Apropierea	22
După o vreme	23
Obiecte și voci	24
Qpoem, ca stare	25
Cumul de pete albe	27
 MUNCĂ DE TEREN PRIN PROPRIUL INTELECT	 29
Așteptarea	31
Bacovieni, nu sfârlești.....	32
E cazul să începi.....	34
O fostă liniște.....	35
Smuls de pe aripă.....	36
Urma	37
Nu știi cine sunt	38
Un fel de-a fi.....	39
Simple întrebări	40
Numai și numai	41
Calea roșie	42
Vieți paralele.....	43

UNGHIUL COCORILOR A DEVENIT UNGHI DREPT	45
Păianjeni paideici	47
Periplu ontic	48
Deluziona	49
Cric	50
Cortegiul	51
Încă	52
Bucuriile literare	53
Logica strictă	55
Tresăriri	56
Seara cu temelii	57
Respirația	58
Un oval	59
De nerostitul	60
Șansa	61
Scrisoare din Sfârlesia	62
 UN ALT TIP DE IMPAS.....	 63
Abia aștepți	65
Poate („lirism morbid”)	66
Pe unde	67
Justiția din spectru	68
Rezultă ceva	70
Echivalentul	71
O anume ieșire	72
Aripi de duminică	73
Mod de viață	75
Impasul	76
Confuzia	77
Oricând e posibil	78
Culminația	79
Caietul	80
Dinspre nord înspre altceva („lirisim morbid”)	81
Elogiul celor trei gropari	82

Cei trei	84
Mult visata	85
Răzgândirea	86
Un dram de timp	87
Regret feminin	88
Interpretul	89
Degetul mic e un pod	90
Ea nu ascultă	91

DESPICĂTURĂ FĂCUTĂ ÎN VIAȚA CARE TE-A LĂSAT COTROPIT .. 93

Încă și mai bine	95
Insolia	96
Erau acolo	97
Lupul verde	98
Seci	99
Mistrețul	100
Dau să stea	101
Cum e să te reinventezi	102
Paravanul	104
Fixități	106
Singurul	107
Cât pe-acți	108
Treceri pe lângă	109
Într-ale lui	110
Pentru prima	111
Promisiunea	112
Solfegii	113
Unicitatea care sună	114
Sfârlesia (șara mea)	115
Diarhie	117
Cuvânt apăsător	118
Chiar și fără	119
Greu de acceptat	120
Răsfângeri	121

Citindu-l pe Ion Monoran	122
În ce măsură, întreb	124
Tot ce se poate	128
Interpretul	130

AERUL UNEI ZILE CE NU NE MAI APASĂ 131

Dezil	133
Secvență din piață	134
De ce te-ncredunți ca un recepționar de marfă	135
Mesteacăn în travesti („lirism morbid”)	137
Lasă	138
Nocturnitate	140
Tot formă de om	141

LA O LIMITĂ

(... Pentru fiecare cuvânt crud și smintit
care ți-a provocat suferință
ai ajuns la o limită compulsivă,
dincolo de care ori înnebunești
și stai ghemuit în fereastră
crezându-te mușcată,
ori scrii texte pe propria piele cu lama:
profiți de ocazie
și vezi roșu în fața ochilor,
totul în jur e de-un roșu brutal
pe punctul de a țâșni în alți ochi
care văd totul în negru,
apoi, când bezna îți fâlfâie în creier,
visezi că toate acele cuvinte
s-au înfipt unele-n altele ca niște pumnale
și pe urmă nu mai poți vorbi
decât prin semnele de pe trup:
oricum, nimeni nu mai ascultă pe nimeni,
fiecare-și citește
propria operă...)

Îmi e dor de noi
când nu știam că suntem
dincoace de vis

„NU VREAU SĂ TE PIERD”

(... În ziua aceea seara venise mai târziu,
păsările de pradă ținuseră în loc lumina
apoi, cu ciocurile tocite și arse și-au ondulat zborul
ca pe un lan de spice, știau că stelele
nu sunt semințe, de aceea au stat la pândă
până când s-a ițit întunericul fraged,
cu mlădițele lui cu gust ca de cireșe strivite
și pe urmă, când timpul s-a scuturat de parcă
ar fi ieșit dintr-o apă adâncă speriat
de pietrele aruncate de copii, aproape
l-am convins să nu se ia după ceasornice
și să se odihnească într-un spațiu intim,
așa-mi părea de palid și abătut, de parcă
ar fi așteptat ca un Godot sub viscolul
florilor de măr și cireș, apoi mi s-a făcut
dor de el și i-am spus „nu vreau să te pierd, Timpule,
mai bine pierde-mă tu pe mine!...”)

(... „Scriu cu tine pe jos”
 mi-a zis omul cu șobolan pe umăr
 iar eu am șters josul cu o batistă ferfeniță
 (de la cele 1947 de lacrimi acide)
 dinspre câmpii bătute se-auzeau scâncete imprecise
 și ce mai clincheau izbindu-se unul de altul
 firele de iarba fiarelor hăituite între care una era intrusă
 la ieșirea otrăvii din ciuperci omul cu șobolan pe umăr
 a refuzat să asiste
 iar un critic hain mi-a smuls o literă din Alexandru
 dar nu ultima ca să mă prefac a fi rus...)

„REPARATORUL”

(... Mi s-a spus „bătrân reparator de suflete”, dar eu nu sunt și n-am fost în stare niciodată să-mi oblojesc propriul suflet, schilodit sub priviri disprețuitoare și chiorâșe. Mi-am pus ființa în scrisul poeticesc, în sfârlezi. Am înghesuit-o și-am cocârjat-o acolo, am încercat să ascult bătăile inimilor altora în propriul piept. Mi-au țiuit urechile și mi-a ieșit fum. De multe ori mi s-a ars siguranța de sine, spun cuvintele astea aici pentru că cineva a lovit în mine cu un vâtrai înroșit, jucând un teatru ieftin și sclifosit. Unii își șterg lacrimile cu cârpa de spălat vase, apoi și le înghit și vomită, după care surâd cu perfidie. Lumina e atât de neagră uneori, încât îi face pe mulți să pară ciocli, iar miresele joacă roluri de bocitoare. Aș da foc tuturor cuvintelor, pentru ca bătrânii reparatori de suflete să fie numai bătrâni, pur și simplu, fără să mai poată repara nimic. Uneori juca rolul acela din povestea cu regele gol, alteori își smulgea sufletul și-l arunca în înaltul cerului, ca pe un porumbel, sperând că cineva îl va împușca, ori că se va prăbuși de bătrânețe. Va izbucni într-o tăcere densă și schilodită, căci nu va mai avea cuvinte cu care să repare suflete uscate, închircite și contorsionate. Rușine să-ți fie, bătrâne, ai îmbătrânit fix degeaba, sufletele reparate de tine au ajuns ca niște cioburi de oglindă spartă...)

(... De la o vreme iarba crește
cu firele unduind unul într-altul
încât roua cade intimidată
de-această tendință
firească spre unicitate
de-aceea-n unele nopți
stelele preiau surplusul de rouă
dacă s-ar lăsa pironite
doar de privirile fixe
ai crede că sunt plânse
doar că uneori picură
pe câte-un fir stingher
rouă ușor argintată...)

(... Ajunsese la un capăt, întârziase prea mult
pe la periferiile vieții; de-o vreme,
doar lumini în ultima clipă a stingerii
atingea, cu privirea ca fierea de tulbure
se uita la păianjeni cum muncesc pe brânci:
apoi își simțea sufletul ca pe-o musculiță
ce-și izbea pieptul în pânze,
se zbătea acolo până ce rămânea inert
ca psihologia maselor explicată la țânci –
a pus pariu cu un alpinist de imobile
că va escalada în adidași și tricou,
cu mintea înzăpezită de veșnice iluzii
o stâncă a literaturii – imagine grotescă
a unei femei îmbătrânite în rele –
iar pe stâncă aceea măcinată de intemperii
va exista doar cuibul
unui vulture orb, aproape de neființă:
îl va lua în brațe
și se vor arunca în gol,
iar golul se va tot mlădia, ondula și curba,
va face volute subtile și trandafirii,
se va preschimba într-o cosmică energie
ce-n interstiții spațiale îi va purta,
până ce misterul cuantic
îi va înghiți...)

CĂLĂTORIA

(... Sfârlezia aceasta este
ca o fărâmbă dintr-un cutremur
care singură nu are forță distructivă,
nu poate smulge o frunză de pe ram
dacă nu e toamnă, poate-ar încăpea într-o lacrimă
dacă aceasta nu ar fi fost plânsă demult,
poate ar fi chiar nervul călăuzitor
într-un ghemotoc de simțuri aprinse,
dacă ar avea o singură culoare ca moartea
ne-ar crede „muritudinari” pe toți
doar când ea ar crede de cuviință,
neprețuite-ar fi doar vulpile argintii
și garnitura buteliei de aragaz șubrezită,
dacă ar lua forma unei Albe ca zăpezile veșnice
imediat ar arcui o sprânceană
spre toți cei care se zbat și se sfarmă
spre-a fi legitimați drept poeți,
sfârlezia aceasta refuză să pozeze nud
picassomanilor baricadați în ateliere,
aspiră să oxigeneze aerul rarefiat
al celor care-au retezat vârful munților
ca să-și soarbă vodca stând pe ei turcește,
se va încrucișa cu viermele dintr-un măr
ca să fie frumoasă doar pe dinafară,
își va boci pofta de sexualitate

și va idolatriza coatele sprijinite de mese,
fiind și ea atrasă de cârciumi
așa cum fluturii își pârllesc aripile și cad
tot intrând și ieșind dintr-o flăcăruie,
dar se va ridica și va merge pe propriile picioare,
apoi va călători cu urletul lupilor
până în munții din lună, unde va întreba cutremurată:
Unde-i pasul cel uriaș pentru omenire?
Când va reveni pe Pământ, omenirea îi va sufla năsul
cu o batistă decolorată și umezită de veștede priviri,
care tocmai fusese fluturată, cu resemnare și calm,
lipsit de forță autodistructivă
după plecarea unui tren marfar înțesat cu chirpici
pentru palate ...)